

bibeholde til Hæren, og hvilke man skal afhænde, er stærkt delte Meninger, saaledes f. Eks. i Spørgsmaalet om Kasernerne fremtidige Anvendelse og i det store Spørgsmaal om, hvorvidt Kastellet skal vedblive at tilhøre Militæret eller anvendes til Museum. Jeg skal ikke udtale mig om dette Spørgsmaal, fordi der fra anden Side i mit Parti vil blive talt herom, men jeg mener, at det er noget let at komme om ved det, naar man uden videre siger: Ministeren bemyndiges til at handle, som han personlig finder det formaalstjenligt uden Forhandling med Rigsdagen, og uden at man gaar i Enkeltheder med Hensyn til, hvad der skal afhændes eller bibeholdes.

Derefter talte Venstres Ordfører om, hvorvidt dette Lovforslag var nødvendigt for, at Hærlovene kunde blive gennemført. Medens jeg er enig med ham i, at de første tre Paragraffer maa være et Led af Militærordningen, har jeg noget vanskeligt ved at se, hvorfor der paa § 4 til Supplering af Hærens Beholdning af Materiel skal bevilges et Beløb paa 30 Mill. Kr., der fordeles med 3 Mill. Kr. aarlig i 10 Aar indtil Udgangen af Finansaaret 1932—33. Jeg kan ikke se, hvorfor det er nødvendigt at vedtage en Lov, hvorved man 10 Aar ind i Fremtiden fastsætter, hvad der skal bruges af ekstra Materiel til Hæren. I det hele taget overrasker det mig, at man har Brug for saa mange Penge til nyt Materiel. Jeg forstaar ikke, hvortil de skal anvendes. Men vi er nu naaet dertil, at vi Socialdemokrater, naar vi diskuterer med Venstre om militære Spørgsmaal, i det væsentligste staar paa samme Standpunkt, som Venstre stod paa tidligere, naar det diskuterede med Højre. Nu er det Venstre, der af yderste Evne anstrender sig for, at Ministeren kan være suveræn, kan faa en Grundbevilling, som han kan anvende ganske uden Kontrol, ganske uden Rigsdagens Indseende. Nu er den højtærede Statsminister ikke til Stede i Dag, ellers vilde jeg have mindet ham om de mange Forhandlinger, vi har ført i Finansudvalget om Anmærkningerne paa Militærbudgettet. Hvis jeg ikke tager meget fejl, har den højtærede Forsvarsminister ogsaa været enig i, at disse Anmærkninger var af det onde, og skulde han ikke have ment det, er han i Uoverensstemmelse med det, som det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen og den højtærede Statsminister har gjort gældende, saa længe Kampen stod imod Højre. Jeg skal med Formandens Tilladelse oplæse et Par af disse Anmær-

ninger. Naar vi ser under Krigsministeriet, G. Skoler, findes der en Anmærkning, som siger: „Mulige Besparelser paa en af ovennævnte Konto G.s Underkonti a.—f. kan anvendes paa en anden af disse Underkonti, naar den samlede Hovedsum af de nævnte Underkonti ikke overskrides.“ Det er et gammelt Venstrekrav, at disse Anmærkninger skulde gaa ud, idet man sagde, at de gav Højres enevældige Forsvarsminister Raadighed over Bevillinger, hvor Rigsdagen burde have Indflydelse. Jeg spørger den højtærede Forsvarsminister: Er det nødvendigt at beholde disse Elasticitetsanmærkninger nu, efter at Venstre i den Grad er blevet raadende over Bevillinger, som Tilfældet er? Skal saadanne Anmærkninger nu bruges, for at man overfor de Radikale og Socialdemokraterne kan have Ryggen fri? Venstre førte an tidligere, og i den Tid stod vi tappert og støttede Venstre i Kampen mod Anmærkningerne. Er det nu Meningen, at de skal bibeholdes i fuld Udstrækning?

Derefter ser vi — det blev omtalt under Finanslovbehandlingen —, hvorledes samtlige Bevillinger paa Krigsministeriets Budget paa faa Undtagelser nær er „anslaaet“. Medens man, da Militærlovene var til Behandling, vidste aldeles nøje, eller mente at vide aldeles nøje, hvad Forslagene vilde koste at gennemføre, har man nu anslaaede Bevillinger. Og dertil sagde den højtærede Minister i Svaret til det ærede Medlem Hr. Slengerik: Det er dog nødvendigt at have anslaaede Bevillinger, vi kan aldeles ikke vide, hvor meget Lønningerne vil andrage, vi ved ikke, hvor mange Befalingsmænd der bliver, hvor mange der bliver afskediget, om vi faar Overtallighed eller for faa Mænd i Befalingsmandsrammerne, og det er derfor umuligt at opføre Udgifterne, uden at der staar „anslaaet“ derved. Men den højtærede Forsvarsminister maa have overset, at man under § 20 har en Anmærkning, der lyder saaledes: „Lønninger, Honorarer m. v. til Personale, der er udover det normale Antal eller i Stillinger, som ved Tjenestledighed skal nedlægges, vil være at søge paa Lov om Tillægsbevilling“. Altsaa, alt det, som Ministeren mente maatte være kalkulatorisk, henviser man til Tillægsbevillingsloven. Man skulde dog mene, at Rigsdagen havde Bestemmelsesret med Hensyn til Anskaffelse af Krigsmateriel. Her kræver den højtærede Minister en Bevilling til Krigsmateriel paa 2 668 000 Kr. udover de 3 Mill. Kr., som nærværende Lovforslag giver ham Bemyndigelse til at